

МОРСКАТА НЕВЯСТА ЛАТВИЙСКА НАРОДНА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Пепя Христова, —

chitanka.info

Някога, преди много години, на брега на морето живял беден рибар.

Той прехранвал семейството си с това, което ловял през деня.

Но така се случило, че осем дни той не хванал нито рибка. Гладът го дебнел от всички ъгли.

И на деветия ден уловът не бил по-добър от предишните.

Натъжил се рибарят, възвил лодката и се отправил към брега.

Изведнъж гледа лодка, а в нея — девет човека. Приближила се лодката и той видял, че това не са девет човека, а един с девет глави.

— Богат ли е уловът! — попитал го деветоглавият.

— Ето вече девет дена напразно хвърлям мрежата — отговорил рибарят. — Гладен съм като куче. С какво ли ще се нахраниш, щом няма риба!

— Може съвсем да умреш от глад — отговорил му деветоглавият. — Риба няма да хванеш дотогава, докато твоят син не ми стане слуга. Не се плаши, при мене няма да му е зле. Ще му плащам добре, а и хубаво жилище ще му дам. Ако си съгласен, доведи го утре по това време тук. А за рибата, честна дума, веднага ще почнеш да я ловиш.

Върнал се в къщи рибарят, разказал какво му се случило и заплакал. Синът му взел да го утешава.

— Не плачи, татко, аз не се страхувам от деветоглавия, ще отида да му слугувам, пък и на вас да помогна.

Плакал, плакал рибарят, но няма как, трябвало да даде сина си.

Взел деветоглавият момчето и отплавал, а бащата гледал след тях и сърцето му се късало от мъка, но нямало какво да се прави. И така лошо, но ако не даде сина си на деветоглавия, тогава всички ще умрат от глад.

Плавали, плавали момчето и деветоглавият и накрая стигнали до една висока планина.

Деветоглавият скочил от лодката на брега и се скрил зад планината. Синът на рибаря чакал, чакал в лодката до вечерта, но никой не идвал. Той слязъл от лодката и тръгнал из планината да търси своя господар. Вървял що вървял, стигнал до една пещера. Влязъл вътре. Повървял малко и видял голяма медна врата. Почукал. На вратата се показала красива девойка.

— Ах, момко, как си попаднал тук?

— Наеха ме за слуга, но никой не ме потърси, никаква работа не ми дадоха. Трябва да намеря господаря. Няма ли го в къщи?

— Тука е, в къщи, само че сега спи. Но ти ми кажи: ще можеш ли да извършиш всичко, каквото ти заповяда?

— Дали ще мога или не — не знам. Но ще опитам.

— Да, виждам, че си смел момък. Трябва да ти помогна. Слушай какво трябва да правиш: като се събуди деветоглавият, веднага ще те повика при себе си и ще те изпрати на работа. Но ти трябва да му отговориш смело: „Господарю, аз съм се наел да ти работя през деня. Аз имам пилешки очи и през нощта не виждам“. След тези думи той ще започне жестоко да те бие, но ти търпи и не искай милост. Тогава всичко ще бъде добре.

Както казала девойката, така и станало. Момъкът търпял колкото можел — нито дума не казал.

Накрая деветоглавият го оставил!

— Ех, ти!... И звук не пророни!

Щом деветоглавият заспал, дошла девойката. С целебни билки намазала раните и ги излекувала.

Усетил момъкът, че силите отново му се възвърнали и дори сякаш пораснал.

Девойката му рекла:

— Не се учудвай, момко! Колкото сили изхаби, докато те би деветоглавият, с толкова повече ти се сдоби. Потърпи още една нощ и отговаряй, както съм те научила.

На следващата нощ деветоглавият накарал момъка пак на работа.

А той му отговорил:

— Господарю, наел съм се да ти работя само през деня, а не през нощта. Аз имам пилешки очи, през нощта не виждам.

Като чул това, деветоглавият се нахвърлил върху момъка и започнал да го бие. Бил го, докато имал сили. Но момъкът стиснал зъби и не казал нито дума.

Уморил се деветоглавият и го оставил.

— Ех, ти!... И звук не отрони.

Той легнал да спи. Девойката пак дошла при момъка и пак му излекувала раните. И той пораснал, силите му се удвоили повече от предишната нощ.

На третата вечер се случило същото.

Изтрил потта си деветоглавият и избоботил:

— Ех, ти!... И една дума за милост не чух от тебе.

Дошла пак девойката да му излекува раните, а силите на момъка се утроили.

— Това е вече добре! — зарадвала се тя. — Ето ти този меч и това вълшебно биле. Отрежи главите на деветоглавия, докато не се е сдобил с нова сила. Той ще започне да бълва огън, но ти хвърли билето в огъня и размахвай меча колкото можеш по-силно. Огънят ще угасне.

Взел момъкът меча и с един замах отрязал трите глави. Завил от болка деветоглавият. Започнал да бълва огън. Но момъкът хвърлил от вълшебното биле и угасил огъня. Рязал, сякъл момъкът, отрязал и деветте глави. Когато отрязал деветата глава, планината се разтърсила, разпаднала се на парчета. Изведнъж на нейното място се появил дивен град.

Девойката казала:

— Деветоглавият държеше целия наш град и мене в неволя. Но сега всичко е добре. Можем и сватба да направим. Ти ще бъдеш цар, а аз — царица. Аз съм единствената дъщеря на покойния морски цар, владетел на този град.

— Всичко това е чудесно — зарадвал се момъкът. — Ти си ми по сърце, добра девойко, но на сватбата аз трябва да поканя моите родители, роднини и приятели. Ще отида с лодката, ще ги поканя и ще ги доведа.

— Добре, покани ги, но вземи този мой пръстен. Като го завъртиш три пъти на пръста си, ще се намериш там, където поискаш. В къщи на никого не бива да казваш, че твоята годеница е хубава.

Завъртял момъкът пръстена и изведнъж се намерил в къщи. Поканил майка си и баща си за сватбата.

След това той поканил роднините, но пътят му минавал през господарския двор.

Господарят се разхождал из двора. Видял той момъка и го попитал:

— Момко, ти откъде си и къде отиваш?

Разказал му всичко рибарският син.

— А как ще отидеш при царската дъщеря? — попитал богаташът.

Синът на рибаря разказал за вълшебния пръстен.

— А красива ли е тази царска дъщеря?

— Не, господарю, не е красива.

— Значи, не е така красива, както моята по-голяма дъщеря?

— Не, господарю, не, в никакъв случай!

— Може би не така красива и като моята средна дъщеря?

— Не, господарю, не е така красива!

— Тогава моята най-малка дъщеря е по-красива от нея!

— Остави ме на мира с тези твои дъщери. Моята годеница е десет пъти по-красива от тях.

Последните думи той казал, без да иска. Но казана дума връща ли се назад? Момъкът погледнал пръстена, но той веднага изчезнал. Как ще отиде сега при годеницата си?

Тръгнал момъкът и едва не заплакал. Насреща си той видял една много стара жена. Тя носела на плещите си голям вързоп с дърва. От тежкия товар съвсем се била прегърбила. Съжалил я момъкът.

— Дай да ти помогна, бабо!

Бабата била най-мъдрата вълшебница, Лайма. Тя поблагодарила на момъка и попитала:

— Защо си така тъжен, момко?

Момъкът ѝ разказал всичко.

— А защо си пренебрегнал добрия съвет на годеницата, синко?

— Не съм го пренебрегнал, аз, без да искам, го казах. Стана ми обидно за нея.

— Е, добре, синко. Обуй ето тези обувки и бягай при луната, разпитай я за пътя към островната планина.

Отишъл момъкът при луната, но тя не могла да му помогне и го изпратила при слънцето.

— То — казала луната — ходи денем и повече неща е видяло.

Отишъл момъкът при слънцето. Слънцето го изпратило при вятъра.

— Той — казало слънцето — навсякъде духа и всичко чува.

Отишъл момъкът при вятъра. Поздравил го и го разпитал.

— Добре — казал вятърът, — ще се опитаме да намерим тази островна планина.

Взел вятърът дванадесет свирки, излязъл на големия път и започнал да духа. Веднага пристигнали неговите синове, единадесетте вятъра, а дванадесетият — северният, го нямало. Тогава неговият баща

толкова високо го повикал, че всички планини забучали, а дърветата в горите се свели до земята.

Не минала и една минута и северният вятър пристигнал.

— Какво ще заповядаш, татко?

— Къде се бави толкова дълго време? — попитал го баща му.

— По далечни места бях, в самата островна планина.

— Отведи този човек там, на острова.

— Какво приказваш, татко, той не може да тича заедно с мене.

Ще загине.

— Не говори празни приказки, не виждаш ли, че на краката си той носи обувките на добрата вълшебница Лайма.

Спуснал се вятърът да тича, а момчето — след него.

През цялото време северният вятър тичал на пети, за да може момъкът да го догонва.

Раз-два, раз-два, и се намерили на планината.

Тук момъкът се срещнал със своята годеница. Оженили се те и заживели щастливо.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.